

af Kongeriget. Overskud var taget 800,000 Rb. til Monarchiet, uden at der for de andre Landsdeles Vedkommende var gjort Udvele til et tilsvarende Beløb, nemlig ¹⁷/₁₀₀ fra Slesvig og ²³/₁₀₀ fra Holsteen. Det skulde undre mig, om ikke det ærede Medlems Ytringer, vistnok mod hans eget Dnsse, kunde fremkalde den Tro, at der i saa Henseende var gaaet frem mod Kongeriget eensidigt, efter en anden Regel end mod de andre Landsdele, saaledes, at der var taget 800,000 Rb. af Kongerigets Overskud, uden at der sørgedes for Tilvelebringelsen af det tilsvarende Beløb fra de andre Landsdele. Og dog maa jo den ærede Rigsdagsmand vide, at der ikke er begaaet en saadan Uret mod Kongeriget. See dette er, som jeg vel veed i dette Dieblis, en Side af Sagen, der ligger fuldkommen udenfor Vædringsforslaget, men der kan dog ved den Maade, hvorpaa man yttre sig om en Sag som denne, fremkaldes en saadan øieblikkelig Misforstaaelse, som kan gjøre det nødvendigt at paavise, hvor varfom man netop maa være med sine Ytringer; naar Sagen kommer frem paa et saadant Tidspunkt og paa et saadant Sted, at Regjeringen ikke kan ansee sig berettiget til at udtale sig om Forholdet i dets Heelhed. Hvad nu iøvrigt angaaer den kongerigste Side af Sagen, som det ærede Medlem omtalte, saa saaldt det ham dog pludselig ind, efterat han længe havde talt, som om der ikke var passeret det Ringeste i Året 1855—56, som kunde komme i Betragtning i saa Henseende, at der var en Dag, som hed den 2den October 1855, og han ansillede da nogle Betragtninger over Betydningen af denne Dag. Hvorvidt disse Betragtninger vare udtømmende, fyldestgjørende og rigtige, det er netop Spørgsmaalet, men det er ogsaa det Spørgsmaal, som jeg for Dieblisset ikke kan gaae ind paa. Det ærede Thing vil dog imidlertid see af de Betragtninger, som den ærede Rigsdagsmand selv sandt sig opfordret til at ansille, at der er saadanne Spørgsmaal at overveie og saadanne Undersøgelser at gjøre, at det ikke gaaer an med apodictisk Sikkerhed at opstille et vist Resultat som det eneste rigtige, naar man ikke tager Hensyn til Andet end Kongerigets Finantslov for 1855—56.

Sjæberning: Ethvert Bidrag, som det ærede Ministerium yder til, at Alt, hvad her bliver sagt, kan komme til at staa reent, klart og forstaaeligt, maa vist være os kjær. Jeg for min Person har ikke antaget, at de 800,000 Rb. tilbageholdes uden at være satte i det rette Forhold til andre Summer, der med samme Uret tilbageholdes fra de andre Landsdele, og jo mere jeg har den Overbevistning, at Uretten har gjort sig lige gjældende overalt, desto tydeligere troer jeg, man maa træde den imøde. Den ærede Minister har meent, at man skulde vogte sig for, at et udsaaet Korn groede op som Ukrud, der siden var vanskeligt at udrydde, men efter min Formening er der i den Maade, hvorpaa man fra Monarchiets Side, fra Regjeringens Side har behandlet denne Sag, udstrøet den første Ukrudsseed, som jeg vilde ønske Regjeringen selv vilde hjælpe til at borttage i Spiringen, før den voxer op, og det er min Hensigt at bidrage saameget som muligt dertil ved det forelliggende Vædringsforslag. Jeg kan maafee ikke bidrage til, at den materielle Feil rettes, eller haabe paa at bringe Regjeringen til Anerkjendelse og Indrømmelse af sin Feil; det er vanskeligt, ja maafee og sandsynligviis fors-gjæves at haabe, men jeg kan bidrage Mit til, at de forskjellige Betragtningssmaader angaaende dette Forhold, som ere berettigede, eller som ere uberettigede, men dog factisk ere tilstede, træde frem, saa at det bliver klart, at man fra den ene Side enten undflaaer sig for at gjøre Sit til at udrydde enhver Misforstaaelse, eller at man, indesluttende sig i Tausshed, kalder Alt Misforstaaelse og Ukrudsseed, uden at være istand-til at bevise det. Jeg maa foreløbig antage Taussheden i denne Sag som Beviis for, at vor Paaastand er rigtig, uagtet vi maafee ikke føre den igjennem til dens yderste Conseqventis.

Jeg har gjort mig al den Umage, jeg har kunnet, for at udfinde, hvorved den Udtalelse kunde finde sin Berettigelse, som, mig ikke uventet, er fremkommen fra Ministeren, den nemlig, at det var Rigstraadet, der skulde komme til at afgjøre en Sag af denne Natur, Rigstraadet, som, efter først at have givet sit Budget, eller, forsaavidt det er givet i For-